

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobce: „G. r.“, IČO: X,
sídlem K., K. m.,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016, č. j. 11372/16/5300-22441-711309,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 16. 5. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016, č. j. 11372/16/5300-22441-711309 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 9. 2014, č. j. 3719187/14/2119-05702-203787. Tímto rozhodnutím byl žalobci v režimu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

přenesení daňové povinnosti dle § 92a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o DPH“), stanoven základ daně ve výši 2 712 500 Kč a doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 542 500 Kč za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí roku 2012.

2. Žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí tím, že žalobce v předmětném zdaňovacím období neoprávněně uplatnil nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 542 500 Kč z přijatých zdanitelných plnění souvisejících se stavebními pracemi na opravě budovy K. m., neboť přijatá zdanitelná plnění nebyla žalobcem použita v rámci jeho ekonomické činnosti pro účely uskutečňování zdanitelných plnění vypočtených v ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH. Dle žalovaného není sporu o tom, že byl žalobce zřízen jako občanské sdružení, tedy jako nezisková organizace, která není zakládána s prvotním cílem uskutečňování ekonomické činnosti, a že na opravu K. m. obdržel dotaci. Žalovaný však zároveň připustil, že i nezisková organizace může v určité míře vykonávat ekonomickou činnost a stejně tak i samotné poskytnutí dotace není důkazem o tom, že by žalobce ekonomickou činnost neprováděl, přičemž je na obdrženou dotaci nutno pohlížet pouze jako na zdroj financování a pro posouzení uplatněného nároku na odpočet je určující výhradně účel použití předmětných přijatých zdanitelných plnění. Žalovaný nicméně v projednávaném případě dospěl k závěru, že žalobce neprokázal svůj záměr použít zrekonstruovanou budovu K. m. (přijatá zdanitelná plnění) k uskutečňování jeho ekonomické činnosti. Takovýto záměr žalobce naopak zapovídá účel poskytnuté dotace, resp. dotační podmínky, stejně tak i stanovы žalobce. Pravidla, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty programu rozvoje venkova ČR na období 2007 - 2013 (dále jen „Pravidla dotace“), dokládají, že se žalobce poskytnutím dotace zavázal k tomu, že bude v opraveném objektu po dobu pěti let vykonávat výhradně činnosti uvedené ve stanovách, které však nejsou charakterizovány jako ekonomické. Stejně tak i nájemní smlouva umožňuje užití objektu pouze za účelem výkonu činnosti v rámci platných stanov spolku. Zamýšlenou ekonomickou činnost neprokazuje ani sjednání nájmu ve výši 1 000 Kč, neboť dle žalobce bylo sjednání nájmu pouze formální, aby bylo vyhověno Pravidlům dotace. I další žalobcem doložené písemnosti (nezávazné nabídky, informační letáky a vzory objednávek a dohod) nedokládají budoucí uskutečňování ekonomické činnosti žalobce, když toliko prezentují jeho hlavní poslání (výkon prospěšné činnosti) a jedná se o pouhé přísliby. Žalovaný současně uvedl, že respektuje, že časový okamžik, ke kterému dojde k ekonomickému zhodnocení přijatých zdanitelných plnění, není pro nárok na odpočet určující, nicméně žalobce je oprávněn uplatnit nárok na odpočet pouze za podmínky, že bude existovat přímá a okamžitá spojitost s jeho celkovou ekonomickou činností. Předloženými důkazy však nebylo něco takového prokázáno. K odvolací námitce, podle níž provádění ekonomické činnosti dokládá pronájem prostor K. m. a příloha stanov, v níž jsou mezi potencionálními příjmy uvedeny také příjmy z pronájmu či ze smluv se třetím subjektem, žalovaný uvedl, že za situace, kdy je mu známo, že chod žalobce má být zajišťován primárně účelovými neinvestičními dotacemi, specializovanými granty a dary, lze takovouto činnost žalobce chápat spíše jako činnost hospodářskou, a to ve smyslu získání financí na chod spolku, který však funguje jako nezisková organizace provozující obecně prospěšnou činnost bezplatně či za minimální úhradu. Z doložených daňových přiznání za následující zdaňovací období pak plyne, že žalobce v těchto obdobích sice vykazoval daň na výstupu, ovšem nepředložil relevantní daňové doklady, z nichž by pronájem vyplýval. V doplnění odvolání pak žalobce předložil pouze vzor objednávky pronájmu sálu, tedy opět listinu,

kteřá skutečné poskytnutí pronájmu neprokazuje. Pakliže by se mělo o nájem skutečně jednat, nebyla by naplněna podmínka soustavnosti, jakožto další znak ekonomické činnosti. Na závěr pak žalovaný doplnil, že pakliže žalobce dokládá výkon ekonomické činnosti podmínkou vytvoření tří pracovních míst vyplývajících z podmínek přidělení dotace, nepředložil žádný relevantní důkaz o jejím naplnění.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce nejprve zcela obecně namítl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, nicotné a nepřezkoumatelné, správní orgán se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, neúplně zjistil skutkový stav a nesprávně aplikoval právní normy. Konkrétně pak namítl, že žalovaný dospěl k nesprávnému právnímu názoru, že spolek nemůže uplatnit nárok na odpočet daně. Při této své nesprávné interpretaci žalovaný vycházel ze skutečnosti, že hlavním účelem spolku je poskytování prospěšných činností. U obchodní korporace, jejímž účelem je dosahování zisku, by tak žalovaný neměl žádný problém. Tento přístup žalovaného je značně diskriminační, neboť není přístupováno jednotně ke všem formám právnických osob. Dle názoru žalobce nevylučuje skutečnost, že nebyl založen za účelem podnikání, možnost výkonu jeho ekonomické činnosti. Žalobce se rovněž neztotožnil s výkladem pojmu ekonomická činnost ze strany žalovaného, pro kterého je při jeho výkladu rozhodující kategorie zisku, která musí být a priori pro neziskový subjekt vyloučena. Žalobci rovněž není zřejmé, zda dle názoru žalovaného obdržení dotace nárok na daňový odpočet přijatých zdanitelných plnění vylučuje či nikoli. Dle žalobce byly žalovaným rovněž nesprávně vyhodnoceny důkazní prostředky, které dokládají jeho budoucí ekonomickou činnost. Dostatečným důkazem je v tomto ohledu doložený plán aktivit na budoucí období. V zákoně nemá oporu ani závěr žalovaného, podle něhož musí existovat přímá a okamžitá spojitost s celkovou ekonomickou činností. Žalovaný nevzal v úvahu, že podmínkou pro nárok na odpočet daně je i budoucí ekonomické využití přijatého zdanitelného plnění. Žalobce dále zdůraznil, že ekonomická činnost navíc začala být v průběhu rozhodování žalovaného fakticky vykonávána a spočívá v příležitostném pronájmu prostor třetím osobám.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci průběhu předcházejícího řízení odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zprávu o daňové kontrole. Dále zopakoval, že výkon ekonomické činnosti žalobce vylučují jak stanovy, tak i účel poskytnuté dotace. Dohoda o dotaci je navíc veřejnoprávní (nikoli soukromoprávní) smlouvou, jejímž podpisem žalobce přijal veškeré podmínky dotace stanovené poskytovatelem, jinak by se vystavoval riziku porušení rozpočtové kázně. Žalovaný dále dodal, že každá nezisková organizace může kromě svého poslání provozovat také ekonomickou činnost. Jakákoli ekonomická činnost, ať již obecně výdělečná nebo přímo podnikatelská, však má mít právní povahu činnosti vedlejší a jako taková nemůže být činností hlavní, tj. obecně prospěšnou. Žalobce rovněž ani neměl k uskutečňování ekonomické činnosti oprávnění. Na závěr žalovaný uvedl, že osobou povinnou k dani může být osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti. Je nepodstatné, zda byla taková osoba k vykonávání ekonomické činnosti zřízena či zda vlastní potřebné licence k výkonu konkrétní činnosti. Osoba vykonávající ekonomickou činnost je považována za osobu povinnou k dani bez ohledu na účel či výsledek předmětné činnosti, a to i tehdy, je-li výsledkem ekonomické činnosti ztráta. Žalobce však nepřeložil žádné relevantní důkazy o skutečně sjednané soustavně vykonávané ekonomické činnosti. Relevantním důkazem o tom nemohou být žalobcem doložené přísliby, nezávazné nabídky a vzory objednávek a dohod.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, ve lhůtě k tomu stanovené a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jedná se tedy o žalobu věcně projednatelnou.
6. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v rozsahu napadených výroků a řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vady, k nimž by měl soud přihlédnout i bez námitky žalobce (§ 46 odst. 1 s. ř. s.) soud nezjistil.
7. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, nevyjádřil, ačkoli byl poučen, že v takovém případě bude soud mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 28. 1. 2013 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí roku 2012, v němž uplatnil nadměrný odpočet daně ve výši 542 000 Kč. V daňovém přiznání nebyla uvedena žádná uskutečněná zdanitelná plnění a jako hlavní ekonomická činnost bylo uvedeno „NNO - environmentální vzdělávání“. V návaznosti na uvedené daňové přiznání zahájil správce daně výzvou ze dne 7. 2. 2013 postup k odstranění pochybností, neboť mu vznikly pochyby o oprávněnosti nároku na odpočet daně dle § 72 zákona o DPH u přijatých zdanitelných plnění žalobce ve výši 2 712 500 Kč souvisejících s rekonstrukcí objektu K. m.. Jelikož žalobce pochybnosti ohledně využití přijatých zdanitelných plnění pro jeho budoucí ekonomickou činnost neodstranil, zahájil správce daně dne 26. 3. 2013 daňovou kontrolu. V průběhu daňové kontroly po žalobci správce daně požadoval prokázat řádné splnění zákonných podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty u přijatých zdanitelných plnění ve smyslu § 72 zákona o DPH, resp. užití přijatých zdanitelných plnění pro jeho ekonomickou činnost. Správce daně provedl v průběhu daňové kontroly rozsáhlé dokazování a několik místních šetření a dospěl k závěru, že žalobce výkon budoucí ekonomické činnosti ve smyslu zákona o DPH neprokázal.
9. Z žalobcem předložených listinných důkazů, které jsou součástí správního spisu, výsledků místních šetření a ústních jednání soud zjistil následující skutečnosti:
10. Žalobce je spolek zapsaný ve spolkovém rejstříku, jehož předsedkyní je paní B. S. Spolek je neziskovou organizací založenou v roce 2009, v němž se dle stanov ze dne 30. 9. 2009 sdružují osoby angažující se v ochraně životního prostředí, diverzifikaci zemědělství a rozvoji venkova. Tyto osoby se organizují k poskytování obecně prospěšných činností v oblasti ochrany života na zemi jako celku, ochrany památek a kulturních hodnot a k dalším aktivitám ve smyslu trvalé udržitelnosti občanské společnosti. Podle stanov náplň odpovídá činnosti spolku jeho cílům, kterými jsou environmentální vzdělávání, všeobecná kulturně historická a zdravotní osvěta, ochrana přírody, krajiny, životního prostředí, veřejného zdraví, památek, zeleně aj. Hlavní formou dosahování těchto cílů je poskytování obecně prospěšných činností v oblastech ochrany životního prostředí zahrnující vzdělávací, výchovnou a osvětovou činnost formou např. fotografické a filmové produkce, tematických seminářů, školení, kurzu workshopů, výstav, prezentací besed apod. Stanovy dále stanoví, že k zabezpečování doplňkových zdrojů pro podporu činnosti, minimalizaci finančních rizik a ztrát spolku, lze provozovat pronájem momentálně nevyužitých prostor, a to za úplatu dle schváleného ročního ceníku. Podle zásad hospodaření upravených ve stanovách tvoří příjmy spolku dary, dotace a granty, které budou používány na jeho činnost. Dalšími příjmy mohou být příjmy z činnosti, která je v souladu s cíli spolku, a výnosy z majetku (publikování, doplňkové služby, pronájem vzdělávacích prostor a techniky). Výdaje spolku jsou dle čl. IX bodu 3 stanov zaměřeny na uskutečňování cílů sdružení v souladu s formami činností dle stanov a rozpočtem spolku. Dle přílohy stanov spolku nazvané *Zásady hospodaření* je spolek založen s cílem poskytovat doplňkové služby v oblasti specifických nabídek výchovných a vzdělávacích programů, pořadů, aktivit a služeb dlouhodobým smluvním nebo jednorázovým odběratelům v místě K. m.. Žalobce nemá z veřejných prostředků dotovaný provoz, je odpovědný za hospodaření v rámci vlastního rozpočtu poskytováním a prodejem služeb nebo vlastních produktů (ovoce, zeleniny, apod.). Z těchto prostředků hradí i odměny pracovníků, jakož i veškeré provozní náklady.

11. Podle rozhodnutí Finančního úřadu v Poděbradech ze dne 3. 3. 2011 byl žalobce s účinností od 3. 3. 2011 na vlastní žádost registrován jako plátce daně z přidané hodnoty.
12. Podle údajů z katastru nemovitostí byla v rozhodné době paní B. S. vlastníkem budovy K. m. - budovy č. p. X, která je součástí pozemku p. č. st. X v obci K. a katastrálním území K. u M. K..
13. Dne 10. 10. 2011 uzavřela B. S. jakožto pronajímatelka s žalobcem jakožto nájemcem nájemní smlouvu ke K. m. za účelem provozování činnosti žalobce v rámci jeho platných stanov. Podle čl. 4 nájemní smlouvy žalobce prohlásil, že si je vědom, že k uskutečnění plánu činnosti je třeba zajistit potřebné opravy v rámci projektu „Z. K. m.“ podle dohody o poskytnutí dotace. Výše nájemného byla sjednána na symbolickou částku 1 000 Kč ročně po celou dobu trvání závazku ze smlouvy o přiznání dotace. Žalobce k tomu v písemném podání ze dne 29. 5. 2013 doplnil, že byl nájem sjednán pouze formálně, aby bylo vyhověno Pravidlům dotace. Dodatkem č. 1 k nájemní smlouvě ze dne 22. 11. 2012 smluvní strany ujednaly trvání nájmu na dobu určitou do 31. 12. 2016, přičemž po tomto datu se smlouva má považovat za uzavřenou na dobu neurčitou.
14. Dne 28. 2. 2011 podal žalobce žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova. Jako cíl projektu v žádosti uvedl záchranu K. m. jako industriální památky místního významu prostřednictvím realizace rekonstrukčních prací a následné udržitelné využití památky pro turistické, kulturní a environmentálně vzdělávací akce, které bude realizovat žalobce v souladu se svými stanovami a nájemní smlouvou. Těžiště projektu spočívá v provedení stavebních prací a vytvoření 3 nových pracovních míst. Dohodou o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova ČR ze dne 19. 8. 2011, č. j. 480980/13, uzavřenou mezi Státním zemědělským intervenčním fondem (dále jen „SZIF“) jakožto poskytovatelem dotace a žalobcem jakožto příjemcem se SZIF zavázal přiznat a poskytnout žalobci dotaci ve výši 4 563 391 Kč za účelem realizace projektu „Z. K. M. - řešení havarijního stavu“. Dle čl. VIII. bodu 3 Dohody začíná období, ve kterém je žalobce povinen dodržovat závazek počtu nově vytvořených pracovních míst, běžet za 6 měsíců od data podání žádosti o proplacení a běží po celou dobu lhůty vázanosti projektu na účel. Dle Pravidel se žalobce jakožto příjemce o předmětnou dotaci zavázal k dodržení účelu projektu uvedeného v jeho žádosti na dobu pěti let od data podpisu dohody.
15. Dne 10. 10. 2011 uzavřel žalobce jakožto objednatel s Ing. M. K. jakožto zhotovitelem smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo provedení stavebních prací vedoucích k odstranění havarijního stavu K. m.. Zhotovitel se zavázal dílo provést v termínu od 15. 10. 2011 do 31. 12. 2012. Cena díla byla sjednána na částku 4 995 794 Kč (a 20% DPH). Dodatkem č. 1 ze dne 18. 11. 2012 k uvedené smlouvě o dílo byl prodloužen termín dokončení stavebních oprav do 31. 3. 2013. Na základě smlouvy o dílo vystavil zhotovitel žalobci v období od 4. 10. 2012 do 10. 12. 2012 čtyři faktury č. 21214005, 21214006, 21214008 a 21214011 za provedené stavební práce na K. m. znějící na celkovou částku 3 255 000 Kč včetně DPH (DPH ve výši 542 500 Kč). Byť žalobce na ústním jednání dne 26. 3. 2013 uvedl, že zhotoviteli uhradil uvedené faktury pouze v základu daně, tedy jen ve výši 2 712 500 Kč bez DPH, je z výpisů z účtu žalobce patrné, že byla zhotoviteli ze strany žalobce postupně několika platbami uhrazena bankovním převodem v období od října 2012 do 15. 1. 2013 uvedená částka včetně DPH. Zhotovitel při ústním jednání dne 2. 4. 2013 uvedl, že dle ustanovení § 92a zákona o DPH nepostupoval, přestože se jednalo o plnění dle ustanovení § 92e zákona o DPH, neboť od žalobce neobdržel potvrzení o použití těchto plnění k uskutečňování jeho ekonomické činnosti. Zhotovitel dále stvrdil vystavení výše

uvedených faktur na celkovou částku 3 255 000 Kč včetně DPH, která mu byla ze strany žalobce (a to včetně DPH) uhrazena. Z těchto uskutečněných zdanitelných plnění pak zhotovitel sám daň z přidané hodnoty ve výši 542 500 Kč odvedl.

16. Vzhledem k tomu, že dotace byla poskytnuta až na způsobilé výdaje, uhradil žalobce před samotným obdržením dotace zhotoviteli cenu díla z úvěru ve výši 4 000 000 Kč, který byl za tímto účelem (úhradu nákladů spojených s rekonstrukcí, vybavením a provozováním K. M., jak je popsáno v Dohodě o poskytnutí dotace) žalobci poskytnut panem J. K. na základě smlouvy o úvěru ze dne 18. 12. 2012. Při ústním jednání dne 9. 4. 2013 předsedkyně žalobce navíc sdělila, že žalobci poskytl půjčku rovněž Ing. Š. ve výši 1 000 000 Kč bez písemné smlouvy. Dále žalobci poskytl bez dokladu půjčku i pan K. S. ml. Paní S. sama hradila náklady ve výši 200 000 Kč spojené se zahájením oprav (studie, poplatky apod.).
17. V podání ze dne 25. 2. 2013 žalobce uvedl, že aktivitami generujícími daňové příjmy mají být činnosti spočívající v realizaci odborných přednášek, workshopů, seminářů, aj., poskytování občerstvovacích a ubytovacích služeb a malozpracování zemědělských produktů. Příjmy budou kryt provozní náklady a umožňovat rozvoj střediska. Přílohou tohoto podání bylo pět připravovaných (dosud nepodepsaných) partnerských dohod o spolupráci v oblasti environmentálního vzdělávání, výchovy a osvěty s různými daňovými subjekty (dohody datovány k roku 2009 a 2010), list s náčrtem a návrhem přístavby zázemí K. m. pro environmentální vzdělávání v budoucích letech (přístavba učeben, venkovní zahrady, přilehlého bio skleníku, malého obchůdku a ubytování), fotografie z akcí pořádaných jinými daňovými subjekty (obcí K. a Energetikou K.). Při ústním jednání konaném dne 11. 3. 2013 žalobce potvrdil, že předložené partnerské dohody o spolupráci jsou pouze předběžně předjednané nabídky, z tohoto důvodu nejsou podepsány.
18. Dne 4. 3. 2013 bylo v sídle žalobce provedeno další místní šetření, v rámci kterého bylo ověřeno provádění opravy K. m.. V návaznosti na ujednání při místním šetření dne 4. 3. 2013 měl žalobce správci daně na ústním jednání konaném dne 11. 3. 2013 předložit účetnictví od roku 2009 do roku 2012. Žalobce při ústním jednání tyto podklady nepředložil a sdělil, že v letech 2009 a 2010 nevyvíjel žádnou ekonomickou činnost. V březnu roku 2011 se registroval jako plátce DPH a podal daňové přiznání bez jakýchkoliv pohybů s nulovými výdaji. Teprve v roce 2012 začal s projektem a opravou K. m..
19. Dne 13. 4. 2013 vystavil zhotovitel opravné daňové doklady č. 130400001, 130400002, 130400003 a 130400004 k daňovým dokladům z konce roku 2012, které následně nahradil nově vystavenými čtyřmi fakturami (č. 1310004, 1310003, 1310002 a 1310001) na provedené stavební práce na celkovou částku 2 712 500 Kč bez DPH, tedy již v režimu přenesené daňové povinnosti.
20. V podání ze dne 5. 6. 2013 žalobce znovu uvedl, že jeho náplní jsou ekonomické aktivity s nabídkou odborných vzdělávacích školení, seminářů, workshopů a doplňkových služeb (ubytovacích, stravovacích) ve vztahu k nabídce environmentální výchovy a vzdělávání, prioritám rozvoje venkova a podnikání v zemědělství, dále odborného poradenství v oblasti pravidel využití SF EU k rozvoji podnikání a zvyšování zaměstnanosti v rámci regionu. Dále bude v ekonomické činnosti i nabídka nevyužité prostorové kapacity a technického vybavení nad rámec vlastní potřeby. Rozsah a trvání činnosti jsou vázány

závazkem ve smyslu platné smlouvy se SZIF. Spolu s podáním ze dne 24. 6. 2013 pak žalobce správci daně zaslal listiny obsahující informace o již provozovaném zařízení pro environmentální vzdělávání *Vzdělávací a informační středisko Centrum V.*, podle jehož konceptu je dle žalobce realizován projekt K. m. s identickou náplní činnosti. Dne 22. 7. 2013 bylo prostřednictvím institutu dožádání realizováno místní šetření za účelem zjištění skutečností ohledně činnosti tohoto subjektu. Bylo zjištěno, že uvedený subjekt financuje svou činnost dotacemi, dary a členskými příspěvky, příp. příjmy z hospodářské činnosti. Uvedený subjekt uskutečňuje ekonomickou činnost ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 zákona o DPH, a to konkrétně reklamu v časopise Veronica, prodej publikací a hostinskou činnost. Daňový subjekt výjimečně uskutečňuje i plnění, která nejsou předmětem DPH nebo jsou osvobozeny bez nároku na odpočet. Bezúplatnou činnost daňový subjekt uskutečňuje, a to minimálně vůči vlastním členům. Některé prováděné workshopy probíhající v Centru V. H. jsou vykazovány jako ekonomická činnost daňového subjektu a řádně zdaňovány.

21. Při ústním jednání ze dne 2. 7. 2013 žalobce zopakoval plán činnosti, která se má opírat o koncepci environmentálního vzdělávání. Environmentální aktivity budou provádět za úplatu dle vzoru Centra V.. Na jednání konaném dne 11. 7. 2013 uvedl člen spolku Ing. Š., že hlavním závazkem vyplývajícím z poskytnuté dotace je oprava K. m. a vytvoření tří pracovních míst. Následné financování činnosti žalobce bude zajišťováno vedle dotací i hospodářskou činností žalobce, případně dary a členskými příspěvky. Hospodářská činnost bude zahájena po dokončení oprav K. m.. Správci daně může žalobce předložit doklady o zajištění hospodářské činnosti, ale neučiní tak, neboť dohody nejsou v písemné formě a představovalo by to pro žalobce další náklady.
22. Dne 17. 7. 2013 podal žalobce k S. žádost o proplacení výdajů. Dopisem S. ze dne 6. 9. 2013 bylo žalobci oznámeno schválení platby ve výši 4 563 391 Kč.
23. Ve zprávě o daňové kontrole podle § 88 daňového řádu ze dne 9. 9. 2014 došel správce daně k závěru, že žalobce neprokázal oprávnění k nároku na odpočet u specifikovaných přijatých zdanitelných plnění, protože jimi realizoval schválený projekt, a tím poskytl bezúplatně plnění na základě přidělené dotace, což není ekonomickou činností. Žalobce nemůže použít zdanitelná plnění pro uskutečnění svých ekonomických činností, protože je již použil pro činnost, která není předmětem daně z přidané hodnoty ve smyslu ustanovení § 2 zákona o DPH. Tím porušil ustanovení § 79 odst. 1 zákona o DPH.
24. Shora uvedeným dodatečným platebním výměrem ze dne 16. 9. 2014 doměřil správce daně žalobci za 4. zdaňovací období roku 2012 daň z přidané hodnoty ve výši 542 500 Kč.
25. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17. 10. 2014 odvolání. V něm zejména namítal, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, dle kterého by poskytnutí dotace vylučovalo nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění. Je pravdou, že žalobce nebyl založen za účelem podnikání, nicméně to nevylučuje, aby vykonával ekonomickou činnost. Žalobce dále namítl nesprávné vyhodnocení důkazních prostředků a poukázal na jím předložené důkazní prostředky, které dle jeho názoru dokládají budoucí výkon ekonomické činnosti. V doplnění odvolání žalobce uvedl, že již od dokončení rekonstrukce příležitostně pronajímá prostory třetím osobám. K odvolání žalobce přiložil několik daňových přiznání a listinu nazvanou „ekonomický plán aktivit s nabídkou pronájmu“, v němž popisuje historii K. m. a jeho možné budoucí využití. Součástí letáku je ceník pronájmu sálu a exkurzí včetně vzoru objednávky.

26. Dne 14. 3. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým dodatečný platební výměr potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Posouzení žalobních bodů

27. Soud se nejprve zabýval námitkami tvrzené nicotnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť důvodnost některé z nich by bránila jeho věcnému přezkumu.
28. Z obsahu žaloby není zřejmé, proč žalobce považuje napadené rozhodnutí za nicotné, nicméně k vadám způsobujícím nicotnost soud přihlíží i bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Podle § 105 odst. 2 písm. a) až c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), lze rozhodnutí vydané správcem daně považovat za nicotné ve třech případech: pokud jej vydal správce daně, který k jeho vydání nebyl věcně příslušný [písm. a)], nebo trpí-li rozhodnutí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným [písm. b)], nebo je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně [písm. c)]. V nyní projednávané věci však žádný z těchto případů nenastal. Napadené rozhodnutí vydalo Odvolací finanční ředitelství, které dle účinné právní úpravy bylo orgánem příslušným k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí vydaného správcem daně jakožto správce daně mu nejbližší nadřízený, a stejně tak předcházející prvoinstanční rozhodnutí (dodatečný platební výměr) vydal Finanční úřad pro Středočeský kraj coby orgán věcně příslušný k výkonu správy daní [srov. § 7 písm. a) a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě ČR, ve znění pozdějších předpisů]. Napadené rozhodnutí není vydáno na základě jiného rozhodnutí, které by předtím bylo prohlášeno za nicotné. A konečně napadené rozhodnutí zcela evidentně nevykazuje vady takové intenzity, jež by je činily zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, pro které by soud musel vyslovit jeho nicotnost. Tuto námitku tedy soud shledal nedůvodnou.
29. Soud nemůže přisvědčit ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Lze uvést, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Soud však považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, neboť takovými vadami napadené rozhodnutí zjevně netrpí. Žalovaný v rozhodnutí dostal své povinnosti vypořádat se s námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání, posoudil jednotlivé důkazní prostředky, které žalobce k prokázání svých tvrzení předložil, podrobně vysvětlil, jaká ustanovení vzal v projednávaném případě za stěžejní, jak je vyložil a z jakých důvodů neuznal žalobcem nárokováný odpočet daně. Tímto důvodem bylo neunesení důkazního břemene žalobce ohledně prokázání užití přijatých zdanitelných plnění (opravené budovy K. m.), resp. jejich užití pro účely uskutečňování své ekonomické činnosti. Námitku nepřezkoumatelnosti proto soud shledal také nedůvodnou.
30. Pokud jde o věcné posouzení napadeného rozhodnutí, žalobci nelze přisvědčit v jeho názoru, že má z odůvodnění rozhodnutí plynout, že žalobce nemůže uplatnit nárok na odpočet či vykonávat ekonomickou činnost, neboť je to s ohledem na jeho právní formu a účel jeho zřízení *a priori* vyloučeno, či že by žalovaný pojem ekonomická činnost vykládal

s ohledem na její výsledek, resp. dosažení zisku. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí jednoznačně uvedl, že nárok na odpočet DPH může za splnění určitých předpokladů uplatnit plátce daně, kterým je dle § 5 odst. 1 zákona o DPH fyzická či právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomickou činnost, a to i ta, která nebyla založena či zřízena za účelem podnikání. Žalovaný za plátce daně tedy v souladu s uvedeným ustanovením považuje i takové formy právnických osob, které byly zřízeny za jiným účelem, než je dosahování zisku (např. za účelem poskytování prospěšných činností), pakliže vykonávají ekonomickou činnost ve smyslu ustanovení § 5 zákona o DPH. Žalovaný ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně konstatoval, že i žalobce jakožto nezisková organizace by mohl ekonomickou činnost v určité míře vykonávat (avšak dospěl k závěru, že tuto skutečnost neprokázal). Z napadeného rozhodnutí rovněž plyne, že výkon ekonomické činnosti je třeba posuzovat objektivně, nezávisle nejen na jejím účelu, ale i na jejím výsledku. Výsledkem ekonomické činnosti nemusí být vždy jen vytvoření zisku, nýbrž jím může být i ztráta. Tomuto výkladu lze přisvědčit.

31. Pojem ekonomické činnosti je definován v § 5 odst. 2 zákona o DPH, jenž představuje implementaci čl. 9 a čl. 10 směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty. Uvedený pojem je tedy třeba vykládat v souladu s těmito články a v souladu s judikaturou Soudního dvora EU. Podstata ekonomické činnosti spočívá v uskutečňování zdanitelných plnění (zejm. poskytování služeb a dodání zboží). Klíčovým znakem ekonomické činnosti je sjednání úplaty, tj. nemůže se jednat o činnost bezúplatnou (srov. rozsudek SDEU ze dne 1. 4. 1982, ve věci *Hong Kong Trade*, C-89/81, Recueil, s. 1277, bod 13). Dále se musí jednat o činnost vykonávanou samostatně vlastním jménem, na vlastní účet a vlastní odpovědnost, tj. nikoliv v pracovněprávním nebo obdobném poměru (srov. rozsudek SDEU ze dne 18. 10. 2007, ve věci *van der Steen*, C-355/06, Sb. s. r., 2007, s. I-8863). Dále se vyžaduje záměrné opakování takové činnosti, tj. její soustavný, nikoli příležitostný výkon za účelem získání trvalého příjmu (srov. rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 1996, ve věci *Ekler*, C-230/94, Recueil, s. I-4517, bod 27). Pojem ekonomická činnost je tedy založen čistě na objektivních kritériích dané činnosti, která musí být zásadně splněna kumulativně. Není však rozhodné, jaký subjekt činnost vykonává. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podmínkou ekonomické činnosti není její uskutečňování za účelem zisku, neboť nelze klást rovnítko mezi zajištěním příjmu, resp. úplaty z ekonomické činnosti a dosažení zisku. Ekonomická činnost proto může být vykonávána nejen obchodními korporacemi, ale i neziskovými subjekty, např. veřejnoprávními korporacemi, spolky apod., které výtěžek získaný z ekonomické činnosti využijí pouze k financování vlastní činnosti nebo jiným obdobným účelům, nikoliv však k rozdělení zisku. To však nic nemění na tom, že i tyto subjekty se mohou podílet na ekonomické činnosti ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH.
32. Na tomto místě je třeba rovněž podotknout, že dělení činnosti spolku na hlavní a vedlejší ve smyslu ustanovení § 217 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dle kterého nemůže být podnikání nebo jiná výdělečná činnost spolku jeho hlavní činností, nemá žádný význam pro účel posouzení, zda spolek fakticky vykonává ekonomickou činnost ve smyslu zákona o DPH. Skutečnost, že žalobce jako neziskový subjekt uplatňuje nárok na nadměrný odpočet v souvislosti s výkonem některé z jeho hlavních činností, ještě bez dalšího nevylučuje kvalifikaci této hlavní činnosti jako ekonomické činnosti. Při posuzování, zda činnost naplňuje objektivní znaky ekonomické činnosti, je totiž třeba zkoumat primárně skutečný obsah této činnosti. Pouze podpůrně lze hodnotit i formální členění, tedy zda jde o hlavní činnost, která může být ze zákona pouze nevýdělečná, nebo

pouze o vedlejší činnost. Obdobně je třeba nahlížet i na neexistenci příslušných oprávnění k výkonu činnosti (např. živnostenského oprávnění) či na případné porušování dotačních podmínek. Všechna tato vedlejší kritéria mohou být pochopitelně velice nápomocná pro dokreslení okolností výkonu činnosti, nicméně jejich samotné zjištění samo o sobě nemůže vyloučit případný závěr o tom, že spolek provozuje ekonomickou činnost, za předpokladu, že byla naplněna objektivní kritéria ekonomické činnosti ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o DPH. Rovněž nelze *a priori* tvrdit, že příjmy z hlavní činnosti (obecně prospěšné činnosti) neziskové organizace jsou od daně z přidané hodnoty osvobozeny, zatímco příjmy z vedlejší činnosti zdanění podléhají. U každé činnosti je vždy třeba jednotlivě vážit, zda spadá pod výčet osvobozených činností či nikoli (ať již s nárokem na odpočet DPH či bez takového nároku). V tomto ohledu je tedy třeba úvahy žalovaného zkorrigovat, nicméně i tak napadené rozhodnutí ob stojí, neboť rozhodující pro posouzení věci je skutečnost, že žalobce neprokázal výkon ekonomické činnosti. Na základě výše uvedeného soud shledal uvedený žalobní bod nedůvodným, a to včetně tvrzení žalobce, že žalovaný nepřistupuje jednotně ke všem formám právnických osob.

33. Soud nemůže souhlasit ani s dalším žalobním bodem, dle kterého z odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá být zřejmé, zda obdržení dotace vylučuje nárok na daňový odpočet u přijatých zdanitelných plnění či nikoli. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně vylíčil, že zákon o DPH v žádném ze svých ustanovení neomezuje výši nároku na odpočet DPH z pořízeného zboží či služeb pouze z důvodu, že byly hrazeny z dotace. Žalobcem obdrženou dotaci hodnotil toliko jako zdroj financování přijatých zdanitelných plnění (stavebních oprav budovy K. m.), přičemž zdůraznil, že pro určení rozsahu nároku na odpočet DPH je důležité posoudit účel jejich použití v návaznosti na zákonná ustanovení § 72 a násl. zákona o DPH. S tímto výkladem je třeba souhlasit, neboť rozhodný je výhradně účel, pro který byla přijatá plnění na vstupu použita, nikoli z jakých prostředků (dotace) byla tato plnění pořízena. Nárok na odpočet vzniká, pokud jsou přijatá zdanitelná plnění použita pro uskutečnění ekonomické činnosti (§ 72 odst. 1 zákona o DPH), přičemž nárok na odpočet v plné výši dle § 72 odst. 5 zákona o DPH vzniká u přijatých zdanitelných plnění, která jsou použita výhradně pro uskutečnění plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH. V případě použití dotovaných plnění na činnost, která nemá povahu zdanitelných plnění, nevzniká plátcí (zcela nebo zčásti) nárok na odpočet daně. Otázka, zda plátce pořizuje plnění s cílem jeho použití pro účely své ekonomické činnosti resp. zdanitelných plnění, je otázkou skutkovou, která musí být posouzena s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu. Žalovaný daňové řízení tedy správně zaměřil na posouzení účelu použití přijatých zdanitelných plnění, resp. na posouzení, zda byla použita pro uskutečnění žalobcovy ekonomické činnosti či nikoli (event. zda nebyla pro účely ekonomické činnosti použita alespoň z části), přičemž správně uzavřel, že důkazní břemeno ohledně prokázání účelu použití dotovaných plnění tíží žalobce. Tyto závěry žalovaného jsou v naprostém souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 Afs 8/2013 - 42, na který žalovaný odkázal (shodně též rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2014, č. j. 9 Afs 36/2013 - 29, či rozsudky SDEU ze dne 6. 10. 2005, ve věci *Komise proti Francii*, C-243/03, Sb. s. r., 2005, s. I-8411). Tento žalobní bod je tak nedůvodný.
34. Předmětem sporu tedy zůstává posouzení, zda žalobce prokázal použití plnění přijatých na vstupu (stavební úpravy budovy K. m.) v rámci své ekonomické činnosti pro účely uskutečňování vlastních zdanitelných plnění, tj. zda žalobce v souladu s § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokázal splnění podmínek pro nárok na odpočet daně z přidané hodnoty

dle § 72 a následujících zákona o DPH. Soud v této souvislosti předesílá, že v daňovém řízení je správce daně oprávněn, ale i povinen dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji. Je tedy mimo jiné oprávněn ověřovat přiznanou daňovou povinnost, její správnost, jakož i věrohodnost a podloženost údajů uvedených v daňovém přiznání. V tomto rozsahu stíhá daňový subjekt nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní, tj. povinnost veškerá svá tvrzení řádně prokázat (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Vzniknou-li správnímu orgánu pochybnosti o faktickém stavu, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu i prokázání využití zdanitelného plnění k ekonomické činnosti daňového subjektu (obdobně rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 -107). V daném případě skutečnost, že žalobce v příslušném zdaňovacím období nevykázal žádná uskutečněná zdanitelná plnění, zcela opodstatněně vyvolala pochybnost správce daně o skutečnostech tvrzených v daňovém přiznání, konkrétně o tom, zda žalobce použil přijatá zdanitelná plnění pro svou ekonomickou činnost. Správce daně žalobce od počátku daňového řízení vedl k odstranění těchto pochybností. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem rozebral a zhodnotil každý provedený důkaz jednotlivě i v jejich souvislosti a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, přičemž dospěl k závěru, že žalobce svému důkaznímu břemenu nedostál. Tomuto závěru, až na určité dílčí výhrady při hodnocení některých důkazů (níže odůvodněné), přisvědčuje i soud.

35. Žalobce založil nárok na odpočet DPH na svém tvrzení, že je jeho záměrem bylo opravenou budovu K. m. v budoucnu využívat pro uskutečňování zdanitelných plnění v rámci ekonomické činnosti spočívající v environmentálním vzdělávání (realizaci odborných přednášek, workshopů, seminářů, aj.), poskytování občerstvovacích a ubytovacích služeb a malozpracování zemědělských produktů. Žalobce byl při formulaci námitek směřujících proti hodnocení důkazů žalovaným velice stručný, omezil se na konstatování nesprávného hodnocení důkazů, přičemž za dostatečný důkaz v tomto ohledu považoval listinu doloženou v rámci odvolacího řízení označenou jako *ekonomický plán aktivit s nabídkou pronájmu*. S tímto přesvědčením žalobce se však soud neztotožňuje. Zmíněný důkaz nelze považovat za způsobilý k prokázání tvrzeného záměru žalobce, a to ani ve spojení s ostatními v daňovém řízení provedenými důkazy. Byť je uvedená listina žalobcem nazvána jako ekonomický plán aktivit, nepředstavuje nic jiného než pouhý informační leták o historii K. m. a jeho možném budoucím využití. Tato listina je pouze nezávazným prohlášením žalobce o tom, jakým směrem se jeho činnost může, ale nemusí, v následujících letech ubírat, jak správně uvádí žalovaný. Na uvedeném nic nezmění ani to, že je součástí uvedené listiny i ceník a vzor objednávky k pronájmu sálu K. m.. Žalobce sice tvrdil, že v průběhu odvolacího řízení začal skutečně provozovat ekonomickou činnost spočívající v pronájmu prostor. Ani toto tvrzení však ničím neprokázal. Důkaz o budoucí realizaci ekonomické činnosti v K. m. neprokazují ani doložené partnerské dohody o spolupráci v oblasti environmentálního vzdělávání, výchovy a osvěty s různými daňovými subjekty. Uvedené dohody byly žalobcem doloženy nepodepsané, tudíž žalobce ani žádný jiný v nich uvedený subjekt není dohodami vázán, přičemž neobsahují ani konkrétní vymezení poskytovaných služeb či jejich cenu. Žalobce ostatně při ústním jednání potvrdil, že dokonce jde pouze o předběžné nabídky. Dohody tedy nebyly doloženy ani ve znění bezprostředně předcházejícím jejich podpisu smluvními stranami. Jejich datace k letům 2009 a 2010 navíc svědčí spíše o tom, že z jejich zamýšlené realizace definitivně sešlo již v minulosti, když nebyly podepsány ani ke dni jejich předložení (25. 2. 2013). Žalovaný nepochybil, jestliže ve stejném duchu hodnotil i list s náčrtem a návrhem

přístavby zázemí K. m. pro environmentální vzdělávání v budoucích letech či doložené fotografie z akcí pořádaných jinými daňovými subjekty (obcí K. a E. K.). Faktický výkon ekonomické činnosti či alespoň její reálný záměr pak nedokládají ani stanovы žalobce včetně jejich přílohy, dotační podmínky či nájemní smlouva.

36. Jak již soud vysvětlil výše, je třeba primárně zkoumat skutečný obsah činnosti, nikoli například její formální rozčlenění na činnosti hlavní či vedlejší. Nicméně s žalovaným lze souhlasit, že skutečnost, že žalobce činnosti v oblasti environmentálního vzdělávání řadí ve stanovách pod hlavní činnosti spolku, svědčí spíše o jejich zamýšlené bezúplatnosti. Rovněž se patří poznamenat, že tvrzení žalobce o záměru vykonávat ekonomickou činnost činí nevěrohodným i nedoložení důkazu o zřízení tří pracovních míst, která měla být v souladu s dotačními podmínkami vytvořena nejpozději za 6 měsíců od data podání žádosti o proplacení (k podání žádosti došlo dne 17. 7. 2013), tj. nejen dávno před ukončením odvolacího řízení, ale i před ukončením prvostupňového řízení. Do celkového kontextu pak zapadá i ten fakt, že žalobce nepředložil správci daně žádné účetnictví. Ostatně sám potvrdil, že v letech 2009 až 2011 nevyvíjel žádnou ekonomickou činnost, a přesto se registroval jako plátce DPH. Závěr o tom, že žalobce ekonomickou činnost nevykonával, nemohou zvrátit ani důkazy týkající se činnosti zcela odlišného daňového subjektu Z. Č. V., neboť jeho činnost se žádným způsobem činnosti žalobce nedotýká a ani nikterak nenaznačuje výkon ekonomické činnosti přímo ze strany žalobce. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že žalovaný provedl náležité hodnocení důkazů, logicky a přesvědčivě odůvodnil, z jakých důvodů považoval každý jednotlivý důkazní prostředek předložený žalobcem za nedostatečný. Soud tak dospěl ke stejnému skutkovému závěru jako žalovaný, že žalobce své důkazní břemeno neunesl. Žalovaný se hodnocením důkazů náležitě zabýval a nelze proto považovat tento žalobní bod za důvodný.
37. V neposlední řadě žalobce namítl, že nemá v zákoně oporu ten závěr žalovaného, dle kterého musí existovat přímá a okamžitá spojitost s celkovou ekonomickou činností, a žalovaný nevzal v úvahu, že podmínkou pro nárok na odpočet daně je i budoucí ekonomické využití přijatého zdanitelného plnění. K tomu soud ve stručnosti uvádí, že je pravdou, že za ekonomickou činnost je považována jakákoli její fáze, tedy i počáteční přípravné činnosti (např. oprava budovy pro účely pozdějšího uskutečňování ekonomické činnosti) a již ve vztahu k těmto činnostem vzniká nárok na odpočet daně, který nadto zůstává zachován i v případě, že se osoba povinná k dani později rozhodne nezahájit provozní fázi dané ekonomické činnosti, takže předpokládaná ekonomická činnost nakonec nevede ke vzniku zdanitelných plnění (srov. rozsudek SDEU ze dne 3. 3. 2005, ve věci *I/S Fini H v. Skatteministeriet*, C-32/03, Sb. s. rozh., 2005, s. I-1599). Je však nutno dodat, že to vše by v souzené věci platilo pouze za předpokladu, že již v době přípravných činností by bylo jisté, že žalobce bude K. m. ke své ekonomické činnosti využívat. Jak bylo ovšem zjištěno a výše odůvodněno, žalobce o tomto nepředložil žádný relevantní důkaz.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovaný byl sice plně úspěšný, žádné náklady mu však v řízení

před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu